

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 266/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. Z., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 80/2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. júna 2011 doručené podanie M. Z., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť*“. Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou

namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 80/2011 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi bola rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 52/03 zo 6. apríla 2005 uložená vyživovacia povinnosť k maloletej dcére G. Z., „*ktorú som si poctivo plnil*“. Dňa 28. februára 2011 sťažovateľ „*dobrovoľne nastúpil výkon trestu odňatia slobody*“. V súvislosti s nástupom výkonu trestu odňatia slobody sťažovateľ podľa svojho tvrdenia už nie je spôsobilý plniť si okresným súdom uloženú vyživovaciu povinnosť, a preto sa návrhom zo 17. marca 2011 adresovaným okresnému súdu domáha „*zrušenia (úpravu) vyživovacej povinnosti*“. Vec je okresným súdom vedená pod sp. zn. 20 P 80/2011.

Keďže sťažovateľ nemá „*dodnes... žiadnu reakciu*“ na postup okresného súdu v predmetnej veci, zastáva názor, že nečinnosťou okresného súdu dochádza k porušovaniu jeho ústavou garantovaných práv, a domáha sa prostredníctvom ústavného súdu „*súdnej ochrany a nápravy poškodeného práva...*“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (IV. ÚS 434/08, III. ÚS 59/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 P 80/2011, ktorého predmetom je rozhodovanie o jeho návrhu, ktorým sa domáha zrušenia vyživovacej povinnosti uloženej mu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 52/03 zo 6. apríla 2005, v súvislosti s tým, že v súčasnosti je vo výkone trestu odňatia slobody.

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že namietané konanie začalo 21. marca 2011, keď bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na začatie konania vo veci zrušenia vyživovacej povinnosti. Okresný súd návrh sťažovateľa zaevidoval a konanie vedie pod sp. zn. 20 P 80/2011, pričom po vykonaní nevyhnutých procesných úkonov 8. júna 2011 doručoval Okresnému súdu Piešťany prípis, ktorým žiada o vypočutie sťažovateľa. Zo zistení ústavného súdu teda vyplýva, že konanie v predmetnej veci trvalo do dňa doručenia sťažnosti ústavnému súdu necelé tri mesiace, čo aj pri zohľadnení povahy veci (rozhodovanie vo veciach výživného) nemožno považovať za dobu, na základe ktorej by ústavný súd mohol po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k zbytočným prietahom, a teda k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že odmietnutie sťažnosti neznamena, že sťažovateľ sa nemôže v predmetnej veci opätovne uchádzať o ochranu svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak v ďalšom období bude okresný súd v namietanom konaní nečinný, resp. ak bude jeho činnosť neefektívna. Ústavný súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že

predpokladom konania o sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie svojho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, je predchádzajúce podanie sťažnosti proti porušovaniu tohto práva adresované predsedovi príslušného všeobecného súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011